

Marek 14:53-65

V tomto článku sa pozrieme na najstrašnejší deň v živote Pána Ježiša Krista. Na deň, v ktorom vypil kalich Božieho hnevu. Na deň, o ktorom sa zmieňujú všetci evanjelisti a ktorý je v Evanjeliách podrobne rozpísaný. O tomto dni prorokovali starozákonní proroci, že raz príde a tento deň teraz aj prišiel. Podľa židovského kalendára deň, v ktorom je Pán Ježiš ukrižovaný a zomiera na kríži, bol 15. deň mesiaca nisan a podľa nášho kalendára to bol piatok.

Predmetom tohto článku sú udalosti piatkovej noci, ktoré sa odohrali po zatknutí Pána Ježiša v Getsemanskej záhrade. Ak by sme chceli udalosti časovo ohraničiť, môžeme povedať, že ide o udalosti, ktoré sa odohrali približne medzi jednou hodinou v piatok v noci až šiestou hodinou v piatok ráno (podľa nášho počítania času, podľa židovského počítania by to bolo medzi 7. až 12. nočnou hodinou 15. dňa mesiaca nisan – poznámka redakcie).

Ide o biblický text Evanjelia podľa Marka 14:53-65. Ale predtým, ako sa budeme venovať tomuto textu, otvoríme si 5. knihu Mojžišovu, v ktorej sú uvedené zákony a nariadenia, ktoré dal Boh Izraelu pred vstupom do zaslúbenej zeme. V 16. kapitole tam čítame: „Sudcov a správcoov si ustanovíš vo všetkých svojich bránach, ktoré ti dá Hospodin, tvoj Boh, po všetkých svojich pokoleniach, a budú súdiť ľud spravodlivým súdom. Neskrivíš súdu! Nebudeš hľadiť na osobu ani neprijmeš daru, lebo dar oslepuje oči múdrych a prevracia slová spravodlivých.“ (5. Mojžišova 16:18-19). Text hovorí o tom, že v Izraeli, ako v národe, sa má vykonávať spravodlivý súd. Židia tento text rozpracovali a ich súdny systém bol na tú dobu veľmi sofistikovaný a veľmi prepracovaný. Krátko si povieme, ako fungovalo súdnictvo v dobe Pána Ježiša, aby sme o tom

mali predstavu. Nevymenujeme všetky pravidlá, ale potrebujeme si uvedomiť, že ich súdny systém bol prepracovaný veľmi dôsledne, aby bol spravodlivý.

Môžeme povedať, že v Izraeli neexistovalo miesto, kde by bolo bezprávie. Skoro každé mesto v Izraeli malo synagógu a táto synagóga bola centrom spravodlivosti. V synagóge sa vykonávali súdy. Ak malo mesto viac ako 120 mužov, v meste bola rada, ktorá sa nazývala Sanhedrin a pozostávala z 23 mužov a títo vykonávali súd. Nepárny počet mužov bol kvôli hlasovaniu. Ale aj mestá, ktoré mali menej ako 120 mužov, mali svoje súdy. Mohli si vybrať spomedzi seba starších, či už to boli traja, piati alebo siedmi a títo riešili súdne spory a právne otázky v tomto meste.

Najvyšší súd – Veľký Sanhedrin – Veľká židovská rada, sa nachádzal v Jeruzaleme. Tento pozostával zo 71 mužov. Číslo 71 bolo podľa starozákonného vzoru (Mojžiš a sedemdesiat starších), ktorí v Starej zmluve tvorili najvyšší súd a v súdnych veciach mali najvyššiu právomoc. A ako sme sa už zmienili, nielen že v každom meste boli ustanovené súdy, ale celý súdny systém bol veľmi dobre prepracovaný a spravodlivý.

Všetky súdne konania, ktoré sa konali v tom čase, museli byť verejné. To znamená, že verejnosť tam mohla prísť a ľudia sa mohli pozerieť a počúvať, čo sa deje, aby nebolo vykonávané nejaké bezprávie.

Žiadne obvinenie nemohlo byť vznesené na človeka, ak k tomu neboli dvaja alebo traja svedkovia: „Na ústa dvoch svedkov alebo troch svedkov zomrie ten, kto má zomrieť; nezomrie na ústa jedného svedka“ (5. Mojžišova 17:6). To znamená, ak mal byť niekto obžalovaný, obvinený a odsúdený, museli existovať svedkovia, dvaja alebo traja, ktorí pravdivo svedčili o ňom (o jeho vine) a obvinený až potom mohol byť odsúdený. Falošné svedectvo sa v Izraeli považovalo za veľmi závažný zločin (5. Mojžišova 19:15-19). Ak svedok falošne svedčil proti niekomu a to sa odhalilo, tento svedok mal byť zabitý (19-ty verš). Na to dobre pamätajte.

Ďalej v tomto právnom systéme platilo pravidlo, že keď bol vynesený odsudzujúci rozsudok (obžalovaný je vinný a zasluhuje si smrť), tento mohol byť vykonaný až po 24 hodinách. Bolo to tak ustanovené, aby rozsudok nebol vykonaný predčasne a aby sa predišlo nespravodlivému rozhodnutiu, ak by sa v prípade objavili ešte nejaké nové dôkazy alebo noví svedkovia (v prospech obžalovaného).

Okrem toho platilo, že nikto nemohol byť súdený v noci. Súvisí to aj s tým, že súd bol verejný, a teda ľuďom muselo byť umožnené, aby sa na súde mohli zúčastniť, aby všetko bolo jasné a priehľadné.

Súd alebo súdny proces, sa nemohol konať v deň sabatu, vo sviatok alebo v deň, ktorý predchádzal sviatku. To bolo ďalšie pravidlo, ktoré si oni sami rozpracovali a podľa ktorého postupovali, aby súdny proces bol spravodlivý.

Ak muži (sudcovia) v Sanhedrine, ktorí rozhodovali, neboli jednomyseľní pri výroku rozsudku, človek, ktorý bol obžalovaný, bol oslobodený. Pri vynesení rozsudku musela byť jednomyseľnosť.

Ďalej platilo, že sudcovia nemohli byť zaujatí. Zaujatí sudcovia nemohli súdiť.

Súdená osoba nemohla byť odsúdená na základe svojho vlastného svedectva. To znamená, že museli byť druhí ľudia (svedkovia), ktorí videli, čo vykonal obžalovaný, a až potom mohol byť súdny proces. Teda človek nemohol byť súdený a odsúdený na základe toho, čo on sám o sebe povedal, že ja som spravil toto alebo tamto.

Súd alebo súdny proces sa musel konať v súdnej miestnosti alebo v chráme. V chráme bola vymedzená miestnosť, v ktorej sa vykonávali sudy a iba v nich sa mohol konať súdny proces.

Ďalšie pravidlo: Obvinenie počas súdneho konania nemohlo byť zmenené! Keď niekoho obvinili z vraždy, nemohli počas súdneho konania povedať, že zistili niečo iné, a že už ho napríklad

neobviňujú z vraždy, ale z niečoho iného (napríklad z krádeže alebo z cudzoložstva). Ak niekoho obvinili z vraždy, tak toto obvinenie muselo zostať nezmenené počas celého súdneho konania. Mnohé z týchto zásad platia aj v dnešnom súdnom systéme a aj u nás.

Človek mohol byť zatknutý až potom, ako bol obvinený. To znamená – najprv museli prísť svedkovia a vzniesť obvinenie a až potom tento človek mohol byť zatknutý.

Platila zásada, ktorá v našom právnom systéme platí aj dnes, ktorá je známa pod latinským názvom *in dubio pro reo*, čo znamená, že keď sú pochybnosti ohľadom toho, či obžalovaný spáchal alebo nespáchal skutok, z ktorého je obviňovaný, tak sa má rozhodovať v prospech obžalovaného. Ak sú nejaké pochybnosti, všetko sa má vykladať v prospech obžalovaného.

Prečo o týchto zásadách/pravidlách hovoríme? Lebo všetky tieto a aj ďalšie, o ktorých tu nepíšeme, boli pri procese s Pánom Ježišom porušené. Všetky pravidlá súdneho konania a súdu, na ktoré bol židovský národ hrdý a ktoré sa mali dodržiavať, všetky boli pri procese s Pánom Ježišom porušené. Celý súdny proces s Pánom Ježišom bol preto nelegálny a nespravodlivý.

Súdny proces s Pánom mal dve štádiá. Najprv bol súdený pred Sanhedrinom (prvé štádium). Tento proces môžeme nazvať židovským súdom. Potom nasledovalo druhé štádium – súd pred štátnou mocou (pohanský alebo štátny súd). Bolo to kvôli tomu, že židovský národ v tom čase bol pod nadvládou Rimanov a Židia sami o sebe nemohli vykonať rozsudok – rozsudok musel byť schválený štátnou (rímskou) mocou a až potom rozsudok mohli vykonať. Preto Pán Ježiš musel absolvovať dve štádiá súdu – pred Židmi a potom pred štátom mocou (rímskym prokurátorom a Herodesom).

V tomto článku sa venujeme súdu, ktorý absolvoval Pán Ježiš pred Židmi (židovský súd). Nazvali sme ho prvé štádium. Tento súd mal tri etapy. Súd pred štátnou mocou mal ďalšie tri etapy. Takže Pán Ježiš musel prejsť šiestimi ľudskými súdmi: Najprv to bolo pred Annášom, potom pred Kaifášom, potom bol formálny súd ráno pred Veľkou židovskou radou, následne bol privedený k Pilátovi, potom k Herodesovi a nakoniec znovu k Pilátovi. Šesť súdnych konaní! Budeme ich sledovať podľa textov v Evanjeliách. Pozrieme sa na prvé tri súdne procesy (židovský súd).

Súd pred Annášom

Prvú etapu židovského súdu zaznamenáva Evanjelium podľa Jána: „Vtedy čata vojska, tisícnik a služobníci Židov zobrali Ježiša a poviažali ho. A odviekli ho najprv k Annášovi, pretože bol svokrom Kaifášovým, ktorý bol toho roku najvyšším kňazom.“ (Ján 18:12-13). Prečo ho odviekli najprv k Annášovi a kto bol Annáš?

Najvyšším kňazom v Izraeli v tom čase bol Kaifáš. Annáš bol najvyšší kňaz od roku 6 do roku 15 po Kristovi. V 15. roku ho Rimanovia z tohto úradu zosadili. Po ňom najvyššími kňazmi boli jeho piati synovia a po nich (teda teraz) to bol Kaifáš, ktorý bol jeho zaťom. Ako vidíme, Annáš mal veľmi vysokú pozíciu. Najvyšší kňaz pre Židov znamenal niečo iné ako pre Rimanov. Rimanovia zosadili najvyššieho kňaza a dali druhého, ale pre Židov najvyšší kňaz bol doživotný úrad. To znamená, že aj keď už nastúpil nový najvyšší kňaz, ten predchádzajúci najvyšší kňaz mal podobné právomoci ako ten ďalší, s výnimkou toho, že na deň zmierenia nemohol obetovať býka. To mohol urobiť iba úradujúci najvyšší kňaz. Ale inak (Annáš) mal skoro rovnaké právomoci ako úradujúci najvyšší kňaz. Annáš mal veľkú moc a v tom čase de facto vykonával funkciu najvyššieho kňaza a stál za celou židovskou radou, za tým všetkým, čo sa dialo. Mohli by sme povedať, že bol hlavou, ktorý to všetko riadil.

Annáš musel byť veľmi bohatý človek. Počas rímskej okupácie sa v chráme (na nádvorí) predávali zvieratá, holuby a iné veci, ktoré ľudia potom prinášali ako obete. Boli tam peňazomenci, lebo na území štátu sa platilo rímskou menou, ale na pôde chrámu sa platilo židovskou menou – preto sa tam nachádzali peňazomenci. Na príjmoch z týchto obchodov mal podiel najvyšší kňaz a vieme si predstaviť, ako Annáš musel zúriť, keď Pán Ježiš prišiel a „...vojdúc do chrámu začal vyháňať tých, ktorí predávali a kupovali v chráme, a poprevracal stoly peňazomencom a stolice tých, ktorí predávali holubov“ (Marek 11:15; pozri tiež Matúš 21:12).

Annáš bol skúsený sudca a mal veľmi vysokú pozíciu už kvôli tomu, že po ňom najvyšší kňazi boli jeho synovia, a potom jeho zať Kaifáš. Bola to veľmi silná rodina. Môžeme si právom myslieť, že dôvod, prečo najprv poslali Pána Ježiša k Annášovi bolo jeho postavenie a sudcovská skúsenosť, aby ako skúsený sudca našiel nejakú žalobu na Pána Ježiša, lebo dovtedy žiadna žaloba na Pána nebola vznesená. Annáš vypočúval Pána Ježiša a najvyšší kňaz sa ho pýtal na jeho učeníkov a na jeho učenie. Pán mu povedal: „Ja som verejne hovoril svetu; ja som vždy učil v synagóge a v chráme, kde sa odovšadiaľ schádzajú Židia, a skryte som nehovoril ničoho. Čo sa mňa pýtaš? Opýtaj sa tých, ktorí počuli, čo som im hovoril.“ (Ján 18:20-21). Annáš chcel, aby Pán Ježiš niečo povedal o sebe, na čom by ho chytil a na základe toho vzniesol proti nemu žalobu. Pán Ježiš však vedel, že nikto nemôže na seba vzniesť

obžalobu, preto mu hovorí: Ja som verejne hovoril, spýtaj sa tých, ktorí ma počuli, nech oni povedia na mňa niečo zlé, ak som tak urobil. Za túto odpoveď mu nejaký sluha dal pohlavok: „Či tak odpovedáš najvyššiemu kňazovi?“ (Ján 18:22). „Ježiš mu odpovedal: Ak som zle hovoril, dosvedči, čo bolo na mojej reči zlé; ale ak dobré, čo ma biješ?“ (Ján 18:23).

Annáš sa od Pána nič nedozvedel a preto ho zviazaného poslal ku Kaifášovi. Bola noc. Bolo možno medzi jednou a treťou hodinou v noci. Takže toto bola etapa pred Annášom.

Súd pred Kaifášom

Druhá etapa židovského súdu prebiehala pred úradujúcim najvyšším kňazom, pred Kaifášom, u ktorého sa zišli najvyšší kňazi, starší a zákonníci. Táto etapa židovského súdu je zaznamenaná v Evanjeliu podľa Marka v 14. kapitole, veršoch 53 až 65.

Všetko toto prebiehalo ešte v noci. Porušili pravidlo, že súdny proces nesmel prebiehať v noci. Ale vidíme u nich nenávisť a hnev a úmysel zabiť Pána Ježiša. Stretli sa v noci, potajme, aby náhodou nevznikla vzburá, aby iní svedkovia nemohli prísť, aby sa mohli čo najrýchlejšie zbaviť Pána Ježiša Krista. A čo viac, toto súdne konanie nebolo ani v chráme, ale bolo v paláci Kaifáša. Tým porušili ďalšie pravidlo o spravodlivom súde. Pritom tí, ktorí ho súdili, boli všetci zaujatí. Už keď si iba spomenieme na Kaifášovo vyhlásenie/návrh ešte pred niekoľkými dňami v Jánovi v 11. kapitole, keď povedal: „...Kaifáš, ktorý bol toho roku najvyšším kňazom, im povedal: Vy nevíete ničoho ani nemyslíte, že nám je užitočné, aby zomrel jeden človek za ľud, a nie aby zahynul celý národ“ (Ján 11:49-50). Ďalší dôkaz o ich zaujatosti je: „...A najvyšší kňazi a zákonníci hľadali spôsob, ako by ho chytili ľstvou a zabili.“ (Marek 14:1). Vidíme, že cieľ je vopred daný. Už predtým, ako sa stretnú, majú úmysel odsúdiť Pána Ježiša na smrť. A teraz toto všetko je iba predstavenie, v ktorom hľadajú spôsob ako vzniesť obžalobu a ako docieľiť vynesenie rozsudku smrti.

Doteraz nebola vznesená žiadna obžaloba, ale Pán je zatknutý, je pred súdnou radou a súdia ho. Musela to byť veľká snaha, ktorú vynaložili Židia kvôli tomu, že v noci (ešte stále bola noc), museli nájsť svedkov, ktorí by vzniesli nejaké svedectvo. Hľadali svedkov pre obžalobu, ale samozrejme, že skutočných a pravých svedkov nenašli. Pán Ježiš nikdy neurobil nič zlého, preto takí svedkovia, ktorí by pravdivo povedali niečo zlé na Pána Ježiša, za čo by bol hodný smrti, sa nenašli, a preto im nezostávalo nič iné, iba zavolať falošných svedkov.

Nevieme, aký motív mali títo svedkovia a prečo svedčili falošne. Je to o to zaujímavejšie, lebo oni vedeli, že každý falošný svedok, ak by sa ukázalo, že svedčil falošne, mal podľa 5. Mojžišovej knihy zomrieť. Čítame, že svedkovia, ktorí predstúpili pred súdnu radu, sú falošní. Nebol to jeden alebo dvaja falošní svedkovia, ale táto židovská rada si zavolala mnoho falošných svedkov, ktorí svedčili proti Pánovi Ježišovi. Nie je napísané, o čom falošne svedčili, ale čítame, že ich svedectvá neboli rovnaké. Nuž, je veľmi ťažké, aby svedectvá falošných svedkov boli rovnaké. Keď sú pravdiví svedkovia, nie je problém, aby ich svedectvá boli rovnaké. U falošných svedkov je veľmi ťažké dosiahnuť, aby ich svedectvá boli rovnaké, keď si v podstate vymýšľajú, čo sa „stalo“.

Židovská rada je v úzkych, lebo nevie nájsť svedkov, ktorí by vzniesli obvinenie na Pána Ježiša, ktoré by bolo rovnaké a na základe ktorého by mohli vyniesť odsudzujúci rozsudok. Nakoniec predviedli nejakých dvoch svedkov, ktorí hovorili: „A ktorísi povstali a svedčili falošne proti nemu a vraveli: My sme ho počuli hovoriť: Ja zborím tento chrám, urobený rukami, a za tri dni vystavím iný, nie rukami urobený.“ (Marek 14:57-58). Zdalo sa im, že konečne niečo majú. Dá sa na prvý pohľad povedať, že dvaja (falošní) svedkovia (pozri Matúš 26:60) majú nejaké konkrétne obvinenie na Pána Ježiša. Ďalej je ale napísané, že ani ich svedectvá neboli rovnaké: „Ale ani takto nebolo ich svedectvo rovnaké“ (Marek 14:59). To, čo povedal Pán Ježiš o chráme, je uvedené v Evanjeliu podľa Jána: „A Ježiš odpovedal a riekol im: Zborte tento chrám, a vo troch dňoch ho postavím“ (Ján 2:19). Svedkovia však tvrdili, že on povedal: Ja zborím tento chrám. Pán Ježiš však povedal: Vy zborte tento chrám a myslel pritom na seba, na chrám svojho tela: „Ale on hovoril o chráme svojho tela“ (Ján 2:21). Vidíme, že títo falošní svedkovia prekrútili to, čo povedal Pán Ježiš Kristus.

Aké poučenie z toho plyní pre nás? Falošní svedkovia existujú okolo nás aj dnes, a preto, milý brat, milá sestra, nebuď prekvapený (prekvapená), ak tvoje slová, ktoré povieš, budú prekrútené a dezinterpretované, a keď niekto nebude pravdivo svedčiť o tebe. Nebuď prekvapený, lebo to isté sa dialo aj Pánovi Ježišovi Kristovi. Klamstvá a falošné reči sú Satanove zbrane a nie nadarmo sa hovorí o Satanovi ako o otcovi lži (Ján 8:44). Počítajme s tým, že toto sa deje a bude diať aj v živote veriacich v Pána Ježiša Krista.

Ako sa Pán Ježiš v tom celom zachoval?

Privádzali svedkov, ale tí na Pána nevedeli nič zlé dosvedčiť. Nakoniec sa zdalo, že títo poslední dvaja niečo konkrétne priniesli, ale ani ich svedectvo nebolo rovnaké.

V židovskej rade z toho musela byť už veľká nervozita. Stále nemali nič, z čoho by Pána obvinili. Vidíme to na reakcii najvyššieho kňaza: „Potom vstal najvyšší kňaz do prostriedku a opýtal sa Ježiša: Či nič neodpovedáš? Čo títo svedčia proti tebe?“ (Marek 14:60).

Najvyšší kňaz, Kaifáš, berie iniciatívu do svojich rúk: Či nič neodpovedáš, čo títo svedčia proti tebe? Ale on mlčal a neodpovedal. Vidíme, že Pán Ježiš Kristus mlčí a ani nemal čo povedať voči týmto ľuďom, lebo všetko, čo povedali, bolo falošné. Nepovedali nič pravdivé a nemalo zmysel, aby sa vyjadroval, lebo ani jedno relevantné obvinenie, ku ktorému by sa mal vyjadriť, nebolo vznesené. Preto čítame, že on mlčal a neodpovedal im nič (verš 61). Jeho mlčanie malo aj iný význam.

Týmto mlčaním napĺňal Pán Ježiš proroctvo z Izaiáša 53. kapitoly, 7. verša: „Mučili ho, a on ponížujúc sa znášal dobrovoľne a neotvoril svojich úst; vedený bol ako baránok na zabitie a zanemel ako ovca, ktorá zanemie pred tými, ktorí ju strihajú, a neotvoril svojich úst“. Pán Ježiš mlčal a bol ticho aj neskôr pred Pilátom a pred Herodesom. Aj týmto nám Pán Ježiš dal príklad, ako reagovať, keď sme pred ľuďmi, ktorých nezaujímajú pravda, a ktorí sa snažia iba nájsť chybu na našich životoch a obviňujú nás z toho, čo sme neurobili.

Najvyšší kňaz sa v 61. verši Pána pýta: „...Či si ty Kristus, Syn toho Požehnaného?“ Zdá sa, že najvyšší kňaz mal túto otázku dobre premyslenú, lebo to bola otázka priamo k podstate veci. Inými slovami sa Pána pýta: Si ty ten Mesiáš? Si ty Kristus? Si ty Syn Boží? Si ty ten, ktorý mal prísť? Si ty ten, o ktorom píše Starý zákon a o ktorom čítame v druhom žalme? Židia nevyslovovali meno Boh, preto sa Kaifáš opýtal: Či si ty Kristus, Syn toho Požehnaného? Toto je už priama otázka na Pána Ježiša Krista. Pán teraz už nie je ticho, teraz už nemlčí. Matúš uvádza, že keď Kaifáš dáva túto otázku, tak Pána pod prísahou zaväzuje k odpovedi (Matúš 26:63).

Pán Ježiš pod prísahou pred židovským súdom v tejto situácii vyznáva: „A Ježiš povedal: Áno, ja som, a uvidíte Syna človeka sedieť po pravici Moci a prichádzať s nebeskými oblaky“ (Marek 14:62; pozri tiež Matúš 26:64). Pán Ježiš hovorí, potvrdzuje: Áno, Ja som Kristus. Židia od tohto momentu nikdy nemohli povedať, že nevedeli, koho odsudzujú. Pán Ježiš vyznal pod prísahou: Ja som ten Kristus! Pred židovskou radou nestál človek, ktorý by bol zničený a ustráchaný, ale vidíme Pána Ježiša ako víťaza, ktorý pred najvyšším židovským súdom pod prísahou vyznal: Ja som Kristus!

Čo im hovorí, keď do svojej odpovedi zahrnul prehlásenie A uvidíte Syna človeka ako sedí po

pravici moci a prichádzať s nebeskými oblakmi? Pán Ježiš tu má na mysli proroctvo a videnie, ktoré mal Daniel: „Videl som v nočných videniach a hľa, s nebeskými oblakmi prichádzal ktosi na pohľad ako Syn človeka a prišiel až ku Starodávnemu dňov, a dali mu priblížiť sa pred neho. A bolo jemu dané panstvo i sláva i kráľovstvo, a slúžili mu všetky národy a ľudia a jazyky; jeho panstvo je večným panstvom, ktoré nepominie, a jeho kráľovstvo je také, ktoré nebude zničené.“ (Daniel 7:13-14) a v nadväznosti na Žalm 110, ktorý je tiež o Pánovi Ježišovi: „Hospodin riekol môjmu Pánovi: Sed po mojej pravici, dokiaľ nepoložím tvojich nepriateľov za podnožie tvojim nohám.“ (Žalm 110:1). Inými slovami Pán Ježiš im hovorí: Ja som Kristus. Ja som ten, ktorý má moc. Ja som ten, ktorý kraľuje. Vy mňa teraz súdite, ale ja som ten, ktorý bude súdiť vás. Vy sa postavíte predo mňa a budete sa zodpovedať za to, čo teraz tu robíte.

Keď Pán Ježiš toto povedal, najvyšší kňaz a aj všetci ostatní si museli uvedomiť, že on o sebe hovorí, že je Boh, že on je Mesiáš, a že on príde a bude súdiť svet. Na to však najvyšší kňaz reaguje tak, že roztrhol svoje rúcho a povedal: Čo ešte potrebujeme svedkov? (Marek 14:63). Tu vidíme jeho pokryteckú reakciu, lebo najvyšší kňaz toto potreboval počuť: Teraz má konečne niečo, z čoho ho môže obviňovať.

Najvyšší kňazi si nemohli trhať rúcho. To im bolo zakázané v Starom zákone. Rúcho si najvyšší kňaz mohol roztrhnúť jedine vtedy, keď usúdil, že ide o rúhanie, keď sa niekto prehlasoval za Boha, alebo si pripisoval vlastnosti, ktoré patria jedine Bohu. Kaifáš, najvyšší kňaz, prehlásil vyhlásenie Pána o sebe za rúhanie. Neskúmal odpoveď Pána Ježiša, či je to pravda alebo nie, ale odpoveď hneď považoval za rúhanie.

Pýtal sa židovskej rady: „Či ešte potrebujeme svedkov?...Počuli ste to rúhanie. Čo sa vám zdá? A oni všetci ho odsúdili, že je vinný smrti.“ (Marek 14:63-64). Všetci v židovskej rade ho hneď odsúdili, že je hoden smrti. Ak však mali takéto obvinenie, mali hlasovať. Hlasovalo sa tak, že najprv hlasovali najmladší z rady, aby neboli ovplyvnení staršími členmi, a až potom mali rozhodnúť. Žiadne hlasovanie sa však neudialo.

Táto otázka je tu aj dnes a je veľmi jednoduchá. Je Ježiš Kristus tým, čo o sebe povedal, teda on je Kristus a Boží Syn, je pravý Boh, je ten, ktorý vládne a je mu daná všetka moc a všetko panstvo, alebo je rúhač? Pred túto otázku bola postavená celá židovská rada a pred touto otázkou je postavený každý jeden človek na zemi.

Pán Ježiš je skutočne Boží Syn. Boli svedectvá jeho skutkov, zázrakov, ktoré konal, o ktorých mnohí počuli, a to aj tí, čo v židovskej rade vtedy sedeli. Boli svedectvá mnohých ľudí, ktorí

mohli potvrdiť, že naozaj je to Boží Syn, a to, čo on robil, to, čo on konal, nemohol nikto iný konať, iba Boží Syn. Bolo tu svedectvo už zo samého neba. Otec nebeský ukázal na Pána Ježiša, na milovaného Syna a koniec koncov, sú tu svedectvá mnohých tých, ktorých Pán Ježiš ako Boží Syn zachránil a odpustil im hriechy, ktoré by nikto iný ako Boží Syn, Pán Ježiš Kristus, nedokázal odpustiť. Ale židovskú radu toto nezaujímalo. Oni mali vopred naplánované ho odsúdiť a usmrtiť, preto hneď prehlásili, že je vinný smrti.

Ukončenie súdneho procesu pred súdnou židovskou radou po vyhlásení výsledku a rozsudku, ktorý chceli dosiahnuť a mali ho dopredu naplánovaný a pripravený, je stručne zhrnuté vo verši 65: „A niektorí začali pľuvať na neho, zakrývať jeho tvár a pohlavkovať ho a hovoriť mu: Prorokuj! A prevzali ho sluhovia bijúc ho palicami“. Prevzali ho sluhovia a bili ho palicami. Iní pľuvali na neho, čo je vyjadrením toho najväčšieho opovrhnutia.

Tretia etapa židovského súdu predtým, ako Pána Ježiša odviekli k Pilátovi, je zapísaná v Evanjeliu podľa Marka v 15. kapitole v 1. verši a mala iba formálny charakter.

V súvislosti s tým, ako prechádzame udalosťami súdu, ktorý sa konal nad Pánom Ježišom Kristom pred Najvyššou židovskou radou, treba povedať, zdôrazniť a podčiarknuť, že tento text a ani Biblia ako celok neučí nič o antisemitizme.

Antisemitizmus učí nenávidieť Židov aj za to, že odsúdili Pána Ježiša. V histórii boli a aj v dnešnej dobe sú ľudia, ktorí hovoria: Židia sú tí zlí. Židia odsúdili a ukrižovali Ježiša Krista, a preto ich nenávidíme. Toto Biblia vôbec neučí a ani k takémuto vzťahu k židovskému národu vôbec nevedie. (V tejto súvislosti odporúčame pozrieť aj časopis Solas číslo 11, ktoré je venované téme vzťahu k Židom a ich úlohe v Božom pláne spasenia. Táto téma je načrtnutá pod názvom: „Milovaní pre otcov“ – poznámka redakcie). Tí ľudia, ktorí tam boli konkrétne prítomní, a ktorí odsúdili Pána Ježiša, oni boli za rozsudok smrti priamo zodpovední, V Skutkoch je uvedené: „Lebo sa naozaj zišli v tomto meste na tvojho svätého Služobníka Ježiša, ktorého si pomazal, Heródes a Pontský Pilát s pohanmi aj s izraelským ľudom, aby vykonali všetko, čo predurčila tvoja ruka a tvoja rada, aby sa stalo.“ (Skutky 4:27-28).

Rovnaká zodpovednosť je na pohanoch ako aj na izraelskom ľude – a to hovorím o priamej zodpovednosti tých, ktorí ho odsúdili. Ale za smrť Pána Ježiša Krista sme zodpovední my všetci, lebo Ježiš Kristus zomieral za naše hriechy a bol odsúdený kvôli nám. Preto sa nestotožňujeme s nenávisťou antisemitizmu, s odmietaním a opovrhovaním Židov a židovského národa a nenávisťou k nim, lebo my všetci sme zodpovední za to, že musel Ježiš Kristus

zomrieť. Objasňujme pravdu o páde človeka do hriechu a Božom pláne spasenia z milosti, ktorej sa dostáva skrze ukrižovanie, smrť a zmŕtvychvstanie Ježiša Krista. Pravdivo zvestujme evanjelium spasenia z viery v Ježiša Krista.

V Biblii čítame, ako Pán aj na tomto súdnom procese pil kvapky z kalicha Božieho hnevu za hriech ľudského pokolenia, ale súčasne vidíme Pána Ježiša ako toho, ktorý je pokojný, krotký, tichý a odovzdaný naplniť Božiu vôľu, naplniť Boží zámer záchrany, kvôli ktorému prišiel na túto zem a kvôli ktorému vzal na seba ľudské telo, aby na jeho tele bol hriech odsúdený a potrestaný.

Prierež udalostí na židovskom súde ukončíme slovami z listu apoštola Petra:

...Kristus trpel za vás, dal vám príklad, aby ste nasledovali jeho šľapaje.

On nikdy hriechu neučinil, ani lesti sa nebolo v jeho ústach;

keď mu zlorečili, nezllorečil;

keď trpel, nehrozil, ale porúčal tomu, ktorý spravodlivo súdi;

na vlastnom tele vyniesol naše hriechy na drevo,

aby sme odumreli hriechom a žili spravodlivosti;

jeho krvavé rany vás uzdravili.

1. Petrov 2:21-24